

ЖИТТЯ

Коротич Віталій Олексійович

Ми розумієм поступово
Дитячі вади й помилки.
В дитинстві вимовлене слово
Ясним стає через роки.
Усе, що ми невідкрили,
Що нам здалось колись простим, —
Складне...

Школяркам говорили
Ми вірш про “білих яблунь дим”.
Батьківські залишали хати
Ми, певні в мудрості своїй,
У тім, що вміємо кохати,
Учитись, йти на працю й бій.
Недбало хрюскали дверима,
У всьому певні хлопчаки,
Пусті нанизували рими
На кволих віршиках гачки.
Нас вітром часу обдувало
І пилом в очі нам мело.
Нам часом боляче ставало,
Нам часом соромно було.
А ми жили, кохали, вміли,
Вмирили в смертному бою
І поступово розуміли
Всю недосвідченість свою.
Ми розуміли, скільки містить
В собі наснаги рідний дім.
У двадцять п’ять — спеціалісти
І космонавти — в двадцять сім.
І, може, правда саме в тому,
І, може, мудрість в тім жива,
Щоб, забуваючи про втому,
Старі пригадують слова.
Батьківський дім...
Кохання...
Діти...
Слова, що в серці збереглись...
Це справжнє щастя — розуміти
Усе, промовлене колись.

“Вітчизна”, ч.10, 1961

Джерело: *Кошелівець І.* Панорама найновішої літератури УРСР. — Мюнхен.: Пролог, 1963.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/korotych_vitalii_oleksiiovich/zhyttia